

Reisdagboek CUBA: 16 juli t/m 29 juli 2002

Dinsdag 16 juli:

Douane: apart in een hokje/sluis. *Wat kom je doen in Cuba? Vakantie. Waar verblijf je?* In diverse hotels. *Niet in 1 hotel?* Nee, in meerdere hotels. *Waarom ga je naar Venezuela?* Ik ga niet naar Venezuela maar ik ga over 2 weken naar Curaçao. *Ga je werken in Venezuela?* Ik ga niet naar Venezuela, maar naar Curaçao. Toen ging hij bellen in het Spaans en vraagt aan mij *waar ik op Curaçao woon*. Ik woon niet op Curaçao maar ik woon in Nederland. *Werk je op Curaçao?* Nee. Henk komt bij mij staan en wordt direct belerend teruggestuurd. *Wat voor werk doe je op Curaçao?* Ik werk in Nederland en ik ben docent. Hij gaat weer bellen. *Waarom ga je naar Curaçao?* Voor vakantie. Afijn, ik mocht doorlopen, maar bleef iets te lang staan om Henk alle vouchers te geven en ik werd direct belerend verwezen naar een deur. Ik liep door en kwam in een enorme hal terecht. Nog meer douanebeambten en heel veel politie stond. Henk kreeg dezelfde vragen als ik. Welkom op Cuba!!!! (Later zullen we ervaren dat alle Cubanen vriendelijk zijn, behalve de douane). Naar Varadero. Aankomst in het hotel en direct naar de zee en de bar. Helaas was de bar 2 minuten geleden gesloten. Weer 16 uur reizen en bij een gesloten bar komen. Henk dook in een hangmat die tussen 2 palmbomen hing en ik dook de zee in.

Woensdag 17 juli:

De huurauto opgehaald. Nieuwe auto (Hyundai Elantra) met 250 km op de teller. Direct getankt. Daarna ruiken we een benzinelucht en we kijken onder de motorkap. Er komt een straal vloeistof uitlopen en we denken dat het benzine is. Snel terug naar het verhuurbedrijf en dan blijkt dat het de airco is. Gelukkig, maar we schamen ons dood en leggen uit dat in Nederland een airco overbodig is. Ze kunnen er wel om lachen. Op naar Trinidad. We rijden 500 km in 7 uur. Veel lifters meegenomen. We rijden alleen op een 8-baanse autosnelweg. Lifters zijn de beste gidsen; er staan geen borden. Naar Playa Larga (Varkensbaai) gereden. Er stonden 48 monumenten langs de weg ter ere van de doden van de invasie in 1961. De afslag naar Trinidad gemist en we zijn doorgereden naar Sancti Spiritus. In een dorpje wees een Jeep ons de weg. Hij heeft ons voorgereden gedurende een aantal kilometers. Om 18.30 uur kwamen we aan in Trinidad. Eten, douchen en slapen.

Donderdag 18 juli:

's ochtends naar het oude centrum van Trinidad gereden. Kinderkopjes, mooie oude gebouwen. Op de markt Nederlanders (van organisatie Baobab) gesproken. Foto van een meisje in een winkel gemaakt en ze heeft haar adres gegeven om een foto op te sturen. Oude man zonder armen paste op onze auto voor \$ 1 dollar. Een toren boven een museum beklommen; mooi uitzicht over Trinidad. Om 11.45 uur naar Cienfuegos. Lifters (moeder en kind) meegenomen met een kuikentje. Dit beestje was op sterven na dood. Snel water en brood gegeven en de airco hoog gezet. Het beestje komt bij. We geven de moeder een blikje cola en een stuk zeep. Na 10 keer "gracias" stappen ze uit in Cienfuegos. In Cienfuegos hebben we het plein/park Jose Marti bekeken en gezocht naar het kasteel Jagua. Dit is aan de andere kant van de baai, die alleen met een boot bereikbaar is. Dit hebben we niet meer gedaan omdat het al 14.00 uur is en we willen nog naar Santa Clara (90 minuten rijden). Weer lifters meegenomen: moeders met kinderen of alleen vrouwen. Ze spreken geen Engels. Soms is het niet duidelijk waar ze uit de auto willen. Tijdens een rit blijken ze nog wel eens te veranderen van gedachte en willen dan verder meerijden. Het blijft enorm gênant: wij in een dure gloednieuwe auto en de Cubanen in een vrachtwagen of paardenkar of een tractor met oude suikerrietkar. De wegen zijn slecht. Veel

spoorwegovergangen, maar geen trein gezien. Naar Santa Clara: museum van Che. Geen tassen en fotocamera mee naar binnen. Gratis kluisjes hiervoor en de entree is gratis. Alles van Che is te zien: kleding, dagboek en z'n graf. De teksten zijn in het Spaans geen Engels! Ook graven van andere revolutionairen in een mausoleum. In 30 minuten alles gezien. Buiten enkele foto's gemaakt. Er is geen bar / restaurant, geen winkeltjes, helemaal niets. Daarna zijn we naar het centrum van Santa Clara gereden. Een oude vrouw wil op onze auto passen. Op een plein wat gedronken en het valt op dat er geen gemotoriseerd verkeer is en zelfs fietsers stappen af en gaan lopen. Iedereen loopt! Aan een vrouw uitleg gevraagd. Het is respect tonen voor het historische plein. We hebben wat rondgelopen en dollar-winkels bekeken. Alles is enorm duur. Op het plein vraagt een doofstomme man aan Johanny waar we vandaan komen. Hij begrijpt het niet en loopt weg. Even daarna komen we hem weer tegen en hij heeft een lange lijst met namen van landen. Johanny wijst Holland aan en de man knikt begrijpend en loopt weer weg. Wij lopen weer door. Ongeveer 20 minuten later staat deze man weer ineens naast ons en duwt Johanny een briefje in haar handen, waarop een heel verhaal staat. Hij is doofstom en heeft een kind en hij wil geld of eten. We geven hem een stukje zeep. Hij heeft dan liever geld. Oké, zeep terug en hij krijgt wat geld. Bij onze auto staat 't oude vrouwtje nog steeds te wachten al ruim 90 minuten. We geven haar zeep. Twee jongens op fietsen rijden ons voor (ruim 3 km) en wijzen ons de weg. Ze fietsen hard en krijgen 2 dollar. Op de terugweg door en over het Escambray gebergte gereden. Hoog in de bergen is een kuuroord. Het is een prachtig, dampend regenwoud met een waterval en een stuwmeer. Een vrouw alleen staat eenzaam te liften. We nemen haar een paar km mee. Om 19.30 uur zijn we "thuis" in het hotel.

Vrijdag 19 juli:

Rustdag. 's Ochtends is er harde muziek buiten bij het hotel en daarna galmt een toespraak van Fidel Castro over het hotelcomplex. Dit gevolgd door muziek van Led Zeppelin "Stairway to heaven". Tja,.....wat denken de Cubanen over het communisme??? Het is bewolkt. We gaan naar Trinidad (10 km) om een e-mail te sturen in een soort bouwkeet. Drie scholieren meegenomen. De auto geparkeerd (1 dollar) en we komen dezelfde Nederlanders (van Baobab) weer tegen. Zij wezen ons het "kantoortje" van de emailservice, waar ze zeer trage computers hebben. We betalen \$ 2,50. Op de terugweg gestopt op de markt. Ze verkopen veel rijst en bonen, beetje fruit en lappen vlees ongekoeld op een tafeltje. Op de terugweg hebben we getankt en weer lifters meegenomen. Een man noemde zich marinebioloog. Sprak geen engels en hij kweekte kreeften. Wij (toeristen) mochten niet kijken. 's Middags op het strand gelegen en in de zee gezwommen, veel plantjes en een drol, er is niets te snorkelen. Lekker cuba libre gedronken. Bij de receptie wordt door de receptioniste aan Johanny gevraagd of ze een fotocamera wil kopen omdat zij er niets mee kan doen; er zijn geen fotorolletjes te koop. Dit doen we niet. 's Avonds een koffer alvast ingepakt en wat blijkt, in een koffer is er een invasie van kleine mieren. Johanny wordt diverse keren gebeten in haar hand. Met heet water en handdoeken hebben we dapper teruggevochten en de 1ste aanval lijkt afgeslagen. Toch de koffer 's nachts maar buiten gezet. Lang leve de revolutie. Om 21.30 uur nog even naar de bar voor een pilsje en een cuba libre.

Zaterdag 20 juli:

's Morgens na het ontbijt de koffer binnengehaald en wat blijkt.....duizenden mieren kropen in en uit en over de koffer. Het enige wat we konden doen is de koffer geheel uitpakken en voorwerp voor voorwerp gewapend met handdoeken afvegen. Toen de koffer helemaal leeg was, hebben we hem onder de douche gezet en uitgespoeld, er

zitten veel kleine kiertjes en gaatjes in zo'n ding. Daarna de koffer weer helemaal ingepakt. Dit alles duurde een 1 uur. Daarom zijn we pas om 10.15 uur vertrokken naar Havana (ruim 500 km). We hebben weer lifters meegenomen en ook deze spraken geen Engels. Een liftster vroeg op een gegeven moment te stoppen bij een huis. Later bleek dat daar haar neef woonde en die sprak een klein beetje Engels. Afijn, hallo en goedendag gezegd en snel weer doorgereden. Deze liftster biedt ons ook weer eten en onderdak aan. Via de "autopista" naar Havana gereden. Bij een restaurantje gestopt voor een snelle toiletstop. Johanny bleef in de auto wachten (alle bagage zat erin) en werd door een gezin aangesproken. Ze klommen half in de auto en wilden sigaretten, eten en geld. Johanny kon ineens geen woord Spaans meer en uiteindelijk vertrokken ze. Toch minder leuk. Als we lifters meenemen (soms zitten ze uren in de auto) wil je samen toch babbelen over wat je ziet en hoort. We bedenken schuilnamen voor Fidel Castro (de grote vriend) en Che (tjeeolee). Verder bedenken we: geven = krijgen (=communisme) en hebben = houden (=kapitalisme). Na ruim 500 km en 5 uur rijden komen we om 15.15 uur aan in Havana. We kunnen ons hotel niet vinden en als we het gaan vragen blijkt dat we er al 3 keer langs zijn gekomen. Hotel Inglaterra uit 1875 aan Park Central. Ze hebben kleine kamers en wij zitten schuin boven een muziekbarretje wat later blijkt 24 uur per dag open is. Onze auto wordt 24 uur bewaakt door mannen voor \$ 1. Dit is een service van het hotel. Door het oude gedeelte van de stad gelopen en naar het café van Hemmingway geweest. De sfeer in deze stad is geweldig: jaren '50, sleeën van auto's schuiven voorbij en heel veel oude gebouwen die allemaal een likje verf nodig hebben. Soms komt er een stuk beton naar beneden vallen; soms is dit gevaarlijk. Voor ons hotel nog wat gedronken waar een live-band speelde. Het was heel leuk. Gegeten in ons hotel wat erg duur en niet lekker was. De vis was waarschijnlijk ook uit 1875. E-mail verstuurd.

Zondag 21 juli:

We hebben slecht geslapen. De muziek in het barretje schuin beneden ons dendert de hele nacht door onze kamer. We hebben ontbeten in ons hotel. De eetzaal is een prachtig oude zaal met schitterende lichtval door glas in lood ramen. We eten van ovale schalen; ze hebben geen borden. Onze huurauto moest een eerste servicebeurt hebben (olie verversen en oliefilter) en we hebben ruim 1 uur gezocht naar de garage van Cubacar. Onderweg hebben we vaak de weg gevraagd en iedereen is behulpzaam en wil zelfs wel even instappen om de weg te wijzen. Deze service beurt duurt slecht 10 minuten. Daarna hebben we gezocht naar het museo Hemmingway en Plaza de Revolucion. Met de auto zijn we fout gereden en per ongeluk op het Plaza de Revolucion beland. Van alle kanten klinken er fluitjes van politieagenten. Het is een immens groot, leeg plein maar je mag er niet op parkeren. Het monument is ruim 100 meter hoog. We lunchen in ons hotel, er is geen pizza of spaghetti vandaag alleen tosti's kan men maken. 's Middags zijn we de stad in gaan lopen naar het museo de Revolucion. Hier veel propaganda, historie van de tijd tussen 1953 en 1959. De economische successen van na 1959 worden sterk benadrukt. Er is een hele zaal gewijd aan Che. Daarna naar de Kathedraal en het plein en het Plaza Armas. Steeds komen mensen op ons af om te vragen of we sigaren willen kopen en zijn er bedelaars. Weer veel zeep en dollars uitgedeeld. Veel mensen maken van hun huisje een "souvenir winkeltje" voor toeristen of maken een particulier restaurantje in hun huis (zogeheten paladar) en verdienen zo wat bij. Fidel Castro heeft sommige mensen hiervoor een vergunning gegeven en zij moeten een bepaald bedrag afdragen aan de regering. Tot slot nog het Capitolio bezocht. Johanny praat met een man van een paardentaxi over de prijzen van paarden en

oude auto's in Nederland en in Cuba. 's Avonds een heerlijke pizza gegeten in een restaurant waar ze net de airco hadden uitgevonden. Het was er ijskoud binnen, Johnny wilde het tafelkleedje aantrekken, maar helaas was dat er niet. Daarna hebben we de koffers weer ingepakt en gaan we vroeg naar bed, want morgen moeten we ver rijden naar het meest westelijke puntje van Cuba.

Maandag 22 juli:

Weer slecht geslapen door de muziek in het barretje. Na het ontbijt om 9.00 uur vertrokken. Nog even een paar foto's gemaakt van het Capitolio in het ochtendlicht. Ruim 90 minuten gezocht naar de goede weg staduitwaarts richting Pinar del Rio. Snel even tanken is er weer niet bij; het duurt 25 minuten. Een oude man kwam telkens bedelen om dollars en wilde niet ophouden. Om 10.30 uur vinden we eindelijk de goede weg. We rijden door een prachtige groene en bergachtige vallei, dit is het vruchtbaarste gebied van Cuba. Veel rijstbouw, tabak en fruitbomen. Om 11.30 uur komen we bij de Soroa waterval. Hierbij is ook een bar en ja wel, hier komen we de Nederlanders (van Baobab) weer tegen (voor de 3de keer). We hebben wat gedronken en een t-shirt en een mandje van palmblad gekocht. Een man past voor \$ 1 op onze auto waar al onze bagage (koffers) in liggen. Bij terugkeer checken we even, maar alles ligt er nog in. We rijden weer verder richting Pinar del Rio en nemen de afslag naar Viñales. Een lifster meegenomen en deze vrouw houdt niet op met praten in het Spaans. Pen en papier moeten er aan te pas komen om dingen duidelijk te maken. Het lijkt wel het spelletje Pictionary. We bekijken Viñales, de rotsschildering en een tabaksblad drogerij. Tijdens het rijden springt een groepje jongeren voor de auto om mee te mogen rijden. Zulke agressieve lifsters nemen we zeker niet mee. Weer teruggereden naar de weg naar Pinar del Rio en de auto voor het laatst volgetankt. Het is hier slecht weer het regent pijpestelen (misschien door de heuvels). Buiten Pinar worden de wegen steeds smaller en slechter richting het westen en er staat niets aangegeven op de borden. De enige borden die er staan zijn met opschriften en spreuken van Fidel voor de revolutie en verheerlijking van Che en José Martí. De mensen worden vervoerd in veewagens. Voorbij het plaatsje La Fe lijkt het einde van de bewoonde wereld aangebroken. Maria La Gorda is nu nog ruim 60 km. We zien geen mensen of auto's meer, alleen loslopende koeien, stieren, varkens en overstekende krabben. We rijden niet te hard want de weg heeft aan beide zijden bomen en we kunnen niet uitwijken voor de dieren. Er is geen landbouw meer. Johnny vindt het lijken op de Nabbegatse bossen en volgens Henk is dit de weg naar Westpunt op Curaçao. Afijn, we denken dat het hotel in Maria La Gorda niet veel zal zijn, wie begint er in hemelsnaam zo ver van de bewoonde wereld een hotel. (En welke toeristen willen hier verblijven!!!!) Wij zijn waarschijnlijk de enige toeristen hier. Het loopt al tegen 17.00 uur en teruggaan heeft nu toch geen zin meer. We rijden maar door en och,.....het weer is goed. En het zonnetje schijnt. Bij de laatste t-splitsing duikt de blauwe zee voor ons op. Een prachtige baai ligt voor ons. We gaan linksaf en rijden de laatste 10 km met de zee aan de rechterkant, naar het hotel. Volgens de kaart klopt het allemaal. Dan staat er ineens een hek op de weg en een portier maakt het open. Er staan mooie appartementen aan zee!!!! We checken in en nu blijkt dat de e-mails (maanden geleden thuis verstuurd) voor het reserveren allemaal aangekomen zijn. GEWELDIG!! Ons appartement kijkt uit op mangrovebossen en palmbomen en "in de rug" de zee met een prachtig wit strand met palmbomen. Er zijn 35 appartementen en ze zien er mooi uit, alleen komt er brak water uit alle kranen en niets is gescreend, maar er is wel airco. Na ruim 400 km en 8 uur rijden duiken we de zee in. Het hotel zit vol met duikers. De meeste blijven 2 à 3 dagen en trekken dan weer verder. Er is een knallend onweer recht boven ons.

Douchen en eten, wat heel lekker was. Duiktassen inpakken en dan een lekkere cerveza en cuba libre. Op de minibar in het appartement zit een slot, waarschijnlijk omdat het personeel de inhoud steelt. De stroom valt telkens uit (geen licht en geen tv) dus gaan we maar slapen.

Dinsdag 23 juli: (Trouwdag vader en moeder van Henk)

We hebben slecht geslapen; Johanny had het gevoel dat ze naast een vrachtwagen lag, maar het was het geluid van de airco. Vandaag gaan we duiken om 9.00 uur zijn we bij de duikshop. Alles wordt een beetje rommelig georganiseerd. We kunnen 2 duiken maken; om 9.30 en om 15.00 uur. Ze hebben gelukkig een grote boot. We maken een mooie duik. Daarna gaan we op het strand liggen en het is 35 C in de schaduw, we lunchen in het restaurant. In het appartement is weer geen water. In de verte, op zee, is er weer onweer, maar het duiken om 15.00 uur gaat gewoon door. We hebben met 2 Nederlanders (Paul en Stella) gesproken. Nederlanders zijn we nog maar weinig tegengekomen in Cuba. Om 15.45 vertrekt de boot eindelijk voor de tweede duik. De duikplek heet aquarium en de maximale diepte is 7 1/2 meter. Dat is dus geen duikplek maar een snorkelplek. Na het eten nog even koffie gedronken op het strand bij de ondergaande zon. We worden weer opgegeten door de kleine vliegjes. Snel naar de airco. Als het helemaal donker is wagen we ons weer buiten.

Woensdag 24 juli:

's Ochtends was er weer geen water, geen nood want we gaan toch duiken en in de zee is er zout water. De douche geeft brak water, wat is het verschil!! Na het ontbijt de laatste duik hier. We wilden naar een bepaalde duikplek en dat hadden we afgesproken met de kapitein. Toen de boot vertrok had men dit plan veranderd. Johanny vertelde de kapitein dat dit niet de afspraak was en na wat heen en weer gepraat gingen we toch naar de beloofde duikplek. Het werd een hele mooie duik. Op de duikboot is het zoals altijd een internationaal gezelschap (geen Amerikanen). De meest gestelde vragen: Waar kom jij vandaan? Hoelang blijf je in Cuba en waar ga je naar toe? Wat is de mooiste duikplek op aarde? Met 2 Engelse meisjes gesproken die al 8 maanden door Zuid en Midden Amerika reizen. Ook zijn er 3 Nederlandse vrouwen die "advanced" duikers zijn. Bij het klaarmaken van de duikapparatuur komen ze aan Johanny vragen hoe het moet. (Voor ons weer een bevestiging dat advanced niets voorstelt en dat wij dit brevet ook niet gaan halen). Om 12.00 uur waren we weer terug voor de lunch. Daarna lekker op het strand gelegen en na 14.30 uur was er weer onweer op zee (tot nu toe elke dag!) en het was enorm warm. Er was weer geen water om te douchen. Elke avond na 17.00 uur word je op het strand opgegeten door kleine vliegjes. Dus lange broek aan of de airco opzoeken. Het douchewater stinkt naar rotte eieren; het frist niet op! Het water wordt opgepompt door een waterpomp. Het grondwater staat in verbinding met de zee en is brak. Dit is behoorlijk zout water. Na het diner nog even naar de bar. Daarna met een drankje op het strand gezeten en gekeken naar de prachtige zonsondergang om 20.20 uur. Daarna wordt het snel donker en hier wordt het pikdonker. Henk zit in een korte broek en blote voeten op het strand. Hij wordt opgegeten door zandvlooien en heeft hier nog dagen "plezier" van. Hij krabt zich een ongeluk. Later op de avond pakken we onze koffers weer in en nemen nog een laatste drankje in de bar.

Donderdag 25 juli:

Om 5.30 uur wordt Henk wakker, hij heeft maag- en darmklachten. Dit is geen pretje als je een reisdag van ruim 500 km voor de boeg hebt. Bij het ontbijt nog even gebabbeld met de 3 Nederlandse vrouwen en verteld dat wij weg gaan. Zij zijn een beetje jaloezers op ons, want ze willen een zoete douche. Dit is inderdaad het enige

wat mis is bij dit hotel. Verder is het de hemel op aarde. Bij het uitchecken klopt het totaalbedrag (duiken en bar) niet. Johnny was een beetje boos omdat er gisteren een ander bedrag voor het duiken was afgesproken. Na 30 minuten gaf men de fout toe. Om 10.00 uur vertrekken we naar onze laatste bestemming op Cuba. Onderweg zijn we vaak fout gereden; geen borden en we hebben geen lifters meegenomen. Met lifters in de auto zijn we niet zo vrij om te stoppen en foto's te maken. Langs de kant van de weg staan weer heel veel borden met "opbeurende" spreuken van Fidel Castro en Che. Johnny wordt voor de 2de keer in Cuba (en de 2de keer in haar leven) aangehouden door de politie. Ze reed te hard, maar eigenlijk viel dit wel mee. Op de snelweg lopen honden, paarden, varkens, koeien en stieren. Het is levensgevaarlijk. Er werd een hond uit een auto gezet. Bij het vragen naar de weg (wat we heel veel gedaan hebben) zei een man in een zeer volle oude militaire jeep met 10 personen en 3 kratten met levende kippen, dat hij wel voor ons zou rijden om de weg te wijzen, maar eerst moest hij zijn 'vracht' kwijt. Omgereden en eindelijk was de jeep leeg. Hij heeft toen 26 km voor ons gereden. Zijn jeep stonk enorm en er kwam zwarte rook uit en wij zagen dus niets. Heel ver omgereden (60 km) omdat de (kortere) weg geblokkeerd was. De chauffeur van de jeep wilde niets hebben voor het omrijden, alleen een hand. De Cubanen zijn erg aardige mensen en behulpzaam om de weg uit te leggen, maar naambordjes voor de steden maken, ho maar! Morgen (26 juli) is het een nationale feestdag (oprichting van de partij CDR van Fidel). Iedereen is het stoepje aan het vegen (buurtcontrole?) en de straten worden versierd. In bijna elk dorpje staan op de dorpspleintjes grote geluidsboxen te vervormen. Doet wel gezellig aan. Om 18.00 uur komen we eindelijk in Varadero aan. Geweldig luxe en groot hotel, het is een all-inclusive hotel. Douchen en eten en tv gekeken (eindelijk weer wereldnieuws).

Vrijdag 26 juli:

Vanmorgen uitgeslapen tot 8.30 uur. Na het ontbijt plannen gemaakt voor vandaag, het is de laatste dag dat we een auto hebben. We wilden naar Mantanzas (60 km), omdat het een nationale feestdag is. Volgens de receptie van het hotel is er niets speciaals te doen; de musea en winkels zijn gesloten. We wandelen naar de duikshop en komen er achter dat we 5 minuten te laat zijn voor de gratis duik van vandaag. (Nu pas blijkt dat all-inclusive ook betekent dat je 2 duiken p.p. per dag gratis hebt). Er is wel een boot om 12.00 uur maar dat kost \$ 35,- p.p. dit doen we toch maar. In het appartement alle duikspullen in orde gemaakt en weer terug naar de duikshop. De boottocht duurt ruim 45 minuten. De diepte is slechts 10 meter en er liggen stukken van een klein wrak. Er zijn 3 grote murenes waarvan er eentje erg agressief is. Hij bijt in alles wat beweegt. Om 15.30 uur zijn we weer terug. Douchen en nog even met de auto rijden. Nog een paar foto's gemaakt bij de grotten van Varadero en naar de punt van het schiereiland gereden. Om 18.00 uur de auto zonder een krasje ingeleverd. We hebben ruim 2200 km gereden in Cuba. Hier merk je nergens dat het vandaag een feestdag is. Het blijkt dat de meeste Cubanen er niet zo'n behoefte aan hebben. Zodra de sociale controle minder is wordt er niets gevierd. Ondanks dat Fidel een staat wil waar gelijkheid het belangrijkste is en waar kapitalisme verboden is, worden er in Varadero duizenden dollars verdiend. Overigens hebben we bijna nergens de nationale munt, de peso, gezien. De hele economie draait om de Amerikaanse dollar. In Varadero kan men ook met euro's betalen. Grote, nieuwe borden langs de weg wijzen mensen daarop. Jammer dat ze geen plaatsnamenbordjes en richtingaanwijzers neerzetten.

Zaterdag 27 juli:

We hebben 2 duiken gemaakt. Russische legertrucks en boten liggen als wrakken op de zeebodem. De duikinstructeur wil stiekem zijn mening laten horen over het communisme. Telkens als zijn collega's te dicht in de buurt komen stopt hij met praten. Ook gebruikt hij bedekte termen; onze grote vriend is Fidel. Hij baalt van dit systeem. Hij verdient \$ 12,- per maand (Bijna alle Cubanen verdienen dit). Ook krijgt hij eetbonnen, telkens voor 14 dagen maar na 9 dagen hebben de meeste mensen de bonnen op. In het hotel worden er miljoenen verdiend, wat allemaal naar de staat gaat. Hij zou graag zelf een duikshop beginnen maar de regering staat dit niet toe. Een duik kost \$35,- dat zijn voor hem 3 maandsalarissen. Alles wordt afgedragen aan de staat. In heel Cuba zijn er ongeveer 15 duikscholen. Op Cozumel, wat slechts 30 km lang is en dicht bij Cuba ligt, zijn er honderden duikscholen. De duikinstructeur wil ook van alles weten over Nederland.

's Middags hebben we op het strand gelegen. Op het hotelterrein lopen mannen in uniformen rond. Er is controle alleen de vraag is op wie? Op de toeristen of op de werknemers?

Zondag 28 juli:

De laatste dag in Cuba en we maken er een rustdag van. Op het strand gelegen en lekker gezwommen in de zee, lunchen, en weer terug naar het strand, foto's gemaakt, weer eten, op het strand liggen, cuba libre drinken. Henk vindt een krab die de weg kwijt is. Onder begeleiding van ons hebben we hem weer teruggebracht naar dieper water. Weer eten en de koffer inpakken. 's Avonds bij de bar met 2 Nederlanders (Edwin en Inge uit Rosmalen) iets gedronken, voorlopig de laatste cuba libre. Zij herkenden ons omdat we met hetzelfde vliegtuig waren aangekomen in Cuba. Zij zijn 2 weken in dit hotel gebleven en vonden Cuba ook FANTASTISCH!!!!

Maandag 29 juli:

's Morgens de koffers ingepakt en om 12.00 uur uitgechecked. Een taxi naar Havana kost \$60,- dollar. Een vliegtuig moet je maanden van tevoren afspreken en met het openbaar vervoer doe je er een dag over. Onze taxi doet er bijna 2 uur over. Op de luchthaven blijkt dat we 16 kg overgewicht hebben. (56 kg ipv 40) Dat kost ons \$91,- dollar! Dat willen we natuurlijk niet betalen en na wat overleg hebben we afgedongen tot \$35,- dollar. Nog steeds veel. We vragen wel een bonnetje want de reisorganisatie had dit moeten regelen en op de tickets moet zetten we declareren dat bij hen. Duikers mogen nl 30 kg pp meenemen. Na enige vertraging vertrekken we naar Curaçao. Tijdens de vlucht valt er uit de bagagebak een metalen rekje op Johanny's hoofd. De stewardessen komen met pakken ijs aanzetten en de dronken passagier voor ons biedt Johanny een slok rum aan. Helaas lust ze geen rum. Op Curaçao is het heerlijk om weer de vertrouwde, chagrijnige douane te zien. Bon bini na Korsou.